

millor material per controlar a un país?

Fins ara, sempre que havia escoltat parlar dels països, que s'ha decidit anomenar del Tercer Món, sempre havia estat en la TV, en els periòdics... Quan diferent es viu quan estàs aquí. Fins a quin punt arriben les manipulacions. De tot tipus: polítiques, informatives... Quina merda!. De vegades, ens bombardegen amb dades, estadístiques, gràfics ... tal percentatge de nens malnutrits, tal número de metges per cada tants habitants, tal índex d'analfabetisme, tanta mortalitat infantil, tal tasa de natalitat... Aquestes dades ens posen els pels de punta, ens agafen ganes de tancar el periòdic, d'apagar la tele i d'oblidar-nos de les notícies i les dades que estem veient. Però quan aquestes dades tenen cara i ulls, quan et truca la porta un veí teu que té una ferida de matxet en el peu i no pot acudir a un metge (perquè no hi ha metges), quan veus als xiquets de quinze anys que no semblen tenir més de nou degut a la mala alimentació (perquè no hi ha aliments), quan una nena en les muntanyes té una crisi del que semblava ser una epilèpsia i saps que mai anirà a un metge (perquè no té recursos), quan un nen, gairebé cec, d'uns 11 anys, carregat amb una bombona d'aigua per la seva mare, camina a tranquets i barranques pel camí, intentant, en la mesura que la seva vista apagada li permet, no caure dins dels tolls d'aigua, et para i et demana si el podries ajudar a anar al metge... Oh, Déu! Les dades, les estadístiques estan ahí, davant teu. Són persones, són nens i nenes, són dones, homes... i no pots passar la fulla del periòdic, ni tancar la tele... És dur. Fa mal. I el pitjor... no pots fer res. Et sents totalment impotent.

Els moments, les situacions dures et fan apropar a la gent i es creen llaços ben forts. Però bé, no vull que penseu que aquí tot és negatiu. La gent, malgrat tot, viu la vida amb plenitud i és capaç de riure. Les Carnestoltes, la música, el ball (com explicar-vos el que és el "kompa ploguè" sense experimentar-lo. Més d'un i d'una s'escandalitzaria, n'estic segura, a molts us encisaria), la dolçor dels haitians, la saviesa popular, les tradicions, les costums... Aquest any m'he perdut, per segon any consecutiu, les festes d'agost de les Coves, i mal que m'ha sabut. Però és agost, i cal viure la festa! Totes les muntanyes del terme municipal de Abricots bullien de festa. Em recordava a les excursions que fem els covarxins i covarxines, quan arriba el mes d'agost, a les festes de La Torre, Montalba, Vall d'Alba, Benlloch, Tirig... Aquí és semblant, però amb algunes "petites" diferències:

no hi ha cotxes, ni tant sols carreteres per anar-hi, i el ball comença a les dotze del migdia. O sigui que has de sortir, a peu, cap a les nou del matí, caminant sota un sol que crema les pedres per poder arribar a la festa. Pel camí desitges arribar i poder beure't una cervesa ben fresqueta. Ja arribem... On estaran les begudes?... "Genyen yon ti pwoblem. Pa gen glas. Tout bagay yo cho" (hi ha un xicotet problema. No hi ha gel. Tot està calent). Entrem al ball: un local "sous-la-tonnelle" improvisat, fet amb troncs i cobert per fulles de palma trençades. I a ballar! Una sauna no resulta més efectiva. Cent cossos ballant kompa sota el sol. Molts em coneixeu i, encara que us resulte difícil, em podeu ben creure: val la pena!.

I tantes i tantes coses que no puc explicar aquí, perquè crec que ja m'he passat amb la llargada de l'article pel Tossal Gross. Només dir que després de compartir amb aquestes persones els divuit darrers mesos de la meua vida, de compartir les seves mancances, de sentir la vida com ells la senten, de sentar-me a la fresca de la nit a xerrar sobre la jornada, de parlar la seva llengua, de menjar el seu "tom-tom", de ballar el seu "kompa", d'escoltar la seva música... i una llarga llista de coses... em sento orgullosa i m'afalaga quan ells mateixos em diuen: "Wòza, w ayisyen" (Rosa, tu ya eres haitiana). I penso: "Menm si po m blanc, kè m... li nwa. E lè mwen menm menm ap pati, ko m ap pati mè espri m ap rete isit nan peyi a" (Encara que tinga la pell blanca, sento que tinc el cor negre ... I quan marxi, una part meua es quedarà en aquest país).

...**"Ayiti, mwen renmen w anpil. Ayiti, mwen renmen w, chery"**

CERVESERIA

35 VARIETATS DE CERVESES

C/ Saragossa, 21 - Tel. 964 42 60 16
LES COVES DE VINROMÀ